

Grønlændere. Hvad angaar det ærede Medlems Frygt for, at der skulde kunne anvendes Tvang ved Gennemførelsen af den her foreslaaede Ordning, da er der sikkert her ikke nogen Fare. Der er ingen Skolepligt eller Skoletvang i Grønland, og det vil ventelig ogsaa vise sig, at en saadan vil ogsaa i Fremtiden være overflødig. Der er hos Grønlænderne snarere for stor Iver efter at faa Børnene satte i Skole. Det viser sig langt hyppigere, at de sende Børnene i en alt for ung Alder til Skolen, end at der skulde være nogen, som behøvede Tvang for at sende skolepligtige Børn i Skole. Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger; idet jeg takker for den udelte Tilslutning, dette Forslag har fundet hos de ærede Medlemmer, der have taget Ordet.

Bluhme: Overfor den højtærede Minister maa det maaske være mig tilladt at sige, at naar jeg udtalte mig for Nedsættelsen af en Kommission, var det selvfølgelig ikke i den Hensigt, at den skulde træde frem som en Hindring for denne Lovs Gennemførelse; jeg gaar ud fra, at vi faa gennemført denne Lov endnu i denne Samling. Men jeg mente, at det i Tilslutning til den Begyndelse, som den højtærede Minister nu har gjort til at tilvejebringe Fremskridt for Grønlænderne, vilde være nyttigt, om man i en Kommission tog under Overvejelse alt, hvad der paa alle andre Omraader kunde gøres, for at man ogsaa der kunde slutte sig til de Bestræbelser, der gennem dette Lovforslag gøres med Hensyn til Grønlændernes Fremskridt i Kultur og Selvstyre. Angaaende § 12 i Lovforslaget har Ministeren ganske Ret i, at der her er givet ham Bemyndigelse til at lade saa vel unge Grønlændere som Børn af danske Familier i Grønland faa en videregaaende Uddannelse, men jeg tror, at det var ønskeligt, at der udtrykkeligt stod, at ogsaa et større Antal Grønlændere end de, der kunne blive Kateketer, kunne medtages ved Seminarier og faa en saadan Hjælp, at de kunne fortsætte Undervisningen der. Thi medens Børn af danske Forældre nok kunne have Raad til at betale for deres Ophold ved Seminarier, vil det vanskeligere kunne tænkes, at en af grønlandsk Ekstraktion selv skulde kunne betale sit Underhold ved Seminarier. — Med Hensyn til Lønningerne ønskede jeg, sidst jeg havde Ordet, kun at pege paa, at man ikke skulde sætte Lønningerne for de Kateketer, der skulle drage ud til Bosteder, højere, end hvad

der er rimeligt under Hensyn til Befolkningens Standpunkt i social Henseende. Hvad derimod angaar de Lønninger, der ere fastsatte for de overordnede, er Forholdet et noget andet. Det er naturligt, at den grønlandske Førstepræst omtrent faar den samme Lønning som Mænd herfra, men med Hensyn til alle de mindre betydende Poster maa man vogte sig for at skabe en bureaukratisk Embedsstand, som staaar hævet over den almindelige Befolkning.

Knudsen: Jeg vil kun gøre den ganske korte Bemærkning til den højtærede Minister, at det var mit virkelige Alvor, at den grønlandske Skole skal tage sig af Erhvervslivet oppe i Grønland og søge at bibringe Børnene Begyndelsesgrundene til de Erhverv, de senere skulle ernære sig ved. Det mener jeg lige saa alvorligt, som jeg er glad ved, at man i den danske Skole gennem Sløjdundervisningen lærer Børnene at bruge Høvl, Sav og adskillige andre Redskaber, som de senere i Livet kunne faa Brug for, og det er saa meget mere nødvendigt for Grønlænderne, som de kun have det ene Erhverv, Sælhundefangst. Det er jo en Kendsgerning, og det vil den højtærede Minister ogsaa ganske sikkert komme til at erkende, naar han senere kommer nærmere ind i grønlandske Forhold, end han synes at være i Øjeblikket, at Kajakroning er noget, som skal læres fra Barnealderen. Jeg skal i Overensstemmelse med det højtærede Medlem for Esbjerg (Bluhme) oplyse, at naar Børnene ikke lære det, blive de aldrig dygtige Fangere. Forældrene begynde allerede at lære dem det i en meget tidlig Alder, men naar Forældrene ikke selv ere i Stand dertil — og, som det ærede Medlem for Esbjerg oplyste forleden, ere ikke alle Grønlændere Fangere, som ere i Stand til at drive det nationale Erhverv —, ere de selvfølgelig heller ikke i Stand til at lære Børnene det. Følgen deraf maa blive, at en Slægt af Grønlændere ikke vil kunne komme ind i det nationale Erhverv. Dertil kommer, som det ærede Medlem for Esbjerg ogsaa har paavist, at der er Mangel paa Kajaker for Ungdommen. Det er atter en Hindring. Det gaar derfor ikke til, som den højtærede Minister tror, saaledes, at naar Grønlænderne bryde op fra Vinterboligen, gaar Faderen med Kone og Børn ud for at fange Sælhundede. Det kan da kun ske under Forudsætning af, at de ere i Stand dertil og have de nødvendige Redskaber og Kajaker. Staten bør der-